

ΜΑΡΤΙΟΥ 17.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΟΣΙΟΣ

ΒΙΟΣ

(Συμεών Μεταφραστοῦ. Ἐκλόγιον Ἀγαπίου Κρητός. Ἡ ἀποδόση στήν Νεοελληνική, καί οἱ παραπομπές, ὑπό τοῦ διαχειριστοῦ τοῦ ἱστολογίου).

Ἴδου ἔφθασε ὁ καιρός τῆς ἐκρατείας ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Ἡ πόρτα τοῦ σταδίου ἀνοίξε. Ὁ ἀγνοθέτης καί Βασιλέας Χριστός, ἄνωθεν κάθεται καί βλέπει τήν προθυμία τῶν ἀθλητῶν. Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι κρατάνε τὰ στεφάνια καί τὰ πολύτιμα βραβεῖα καί ἀναμένουν νά τὰ ἀποδώσουν σέ ὅσους ἀγωνιστοῦν νομίμως καί γενναίως καί νικήσουν τόν ἀποστάτη καί περήφανο δαίμονα. Νά τὰ ἀποδώσουν σέ ὅσους δέν ἐπιθυμοῦν τήν πρόσκαιρη τιμή καί τὸ στεφάνι πού μετὰ ἀπό λίγο μαραίνεται, ἀλλά ζητοῦν δόξα αἰώνια καί τιμὴ ἀτελεύτητη. Γιατί, οἱ γήϊνοι βασιλεῖς, ὅταν βάζουν τοὺς στρατιώτες τους νά ἀνταγωνιστοῦν μεταξύ των, βάζουν ἓνα μόνο βραβεῖο, τὸ ὁποῖο ζήτημα νά ὑπερβαίνει στήν καλύτερη περίπτωση τὰ 100 φλουριά. Καί αὐτὸ τὸ βραβεῖο τὸ παίρνει μόνο ἓνας στρατιώτης, ὅποιος φανεῖ πῶς ἀνδρεῖος καί ἰσχυρότερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ ὁ ἐπουράνιος Βασιλιάς, μᾶς χαρίζει εὐτυχία πού δέν ἔχει τέλος. Τὴν ὁποῖαν ἀποκτοῦμε ὅλοι ὅσοι πολεμήσουμε γενναίως καί δέν δειλιάζουμε. Αὐτὸς μᾶς προσκαλεῖ σήμερα στὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιο λέγοντας: "Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καί ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ, καί ἀκολουθήτω μοι. Καί τὰ ἐξῆς.

Αὐτὴ ἡ φράση τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, σημαίνει ὅτι ὁ Χριστὸς δέν μᾶς ἀναγκάζει νά τὸν ἀκολουθήσουμε μὲ τὸ ζόρι, μὲ τὴν βία· ἀφοῦ Αὐτὸς εἶναι πού μᾶς χάρισε τὸ αὐτεξούσιο. Ἀλλὰ μᾶς προσκαλεῖ ὡς εὐσπλαγχνος καί διψᾷ γιὰ τὴν σωτηρία μας. Γιὰ αὐτὸ καί στὴ συνέχεια μᾶς νουθετεῖ καί μᾶς λέει πόσο κέρδος ἔχει ὁποῖος ἀπαρνηθῆ τὴν σάρκα καί τις ἐπιθυμίες αὐτῆς καί μιμηθῆ τὸ Πάθος Του. Καί λέγει ὅτι ὅστις κερδήσῃ ὅλον τὸν κόσμον (ὁποῦ εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο) καί τοῦ ὑποταχθοῦν ὅλες οἱ ἡγεμονίες καί τὰ βασίλεια, ἀλλὰ κολασθῆ ἡ ψυχὴ του, δέν ἔχει καμία ὠφέλεια. Ἐπειδὴ λοιπὸν περισσότερο ὠφελος λαμβάνει ὁ φτωχὸς καί ἀσήμαντος ἄνθρωπος ἀλλὰ δοῦλος πιστὸς τοῦ Χριστοῦ παρὰ ὁ μεγαλύτερος καί πλουσιώτερος βασιλιάς, πρέπει νά καταφρονοῦμε ὅλα τὰ πρόσκαιρα - ἀγροὺς, σπίτια, τιμές, χρήματα - καί νά ἀκολουθοῦμε τὸν Δεσπότη μας Χριστό, ὁποῦ μᾶς ἀνταποδίδει γιὰ τὸν ἐλάχιστο κόπο μας τέτοια ἄφατη ἀπόλαυση. Ἀλλὰ οἱ ὀκνηροί, καί ῥάθυμοι καί φιλόσαρκοι ἄνθρωποι, λένε ὅτι δέν μπορούμε νά εἴμαστε πιά ἐγκρατεῖς, ἔχουν ἀλλάξει οἱ καιροί, αὐτὰ γίνονταν παλιά πού οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν σὲ ἄλλες συνθήκες, πῶς σκληρές. Αὐτὴ ὅμως εἶναι δαιμονικὴ πρόφαση ἀγαπητοί μου ἀδελφοί. Σὲ κάθε ἐποχὴ δυνάμεθα νά ἀγωνιστοῦμε ἂν τὸ θελήσουμε. Ἔχουμε τόσα παραδείγματα Ἁγίων παλαιῶν ἀλλὰ καί νεωτέρων πού ἦταν ἀπόγονοι πλουσίων, γιοὶ εὐγενῶν καί ἀπόγονοι τῶν βασιλέων, ἀλλὰ καταφρόνησαν τὸν πλοῦτο, τὴν τιμὴ, καί κάθε πάθος τῆς σάρκας, ἀκόμα δὲ καί τοὺς ἀγαπητοὺς τους γονεῖς καί τὸ θαυμασιώτερο καί τὴν ἀγαπημένη τους γυναῖκα γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Ποιητοῦ καί Σωτῆρά μας. Ὡς πόσο καταισχυρόμεθα ἀπὸ αὐτοὺς καί ντροπιαζόμεθα, λέγοντας τέτοιες ἀνόητες δικαιολογίες.

Ἀλλὰ, αὐτὸ τὸ ἐθελούσιο διαζύγιο ἀπὸ τὸν κόσμον, ὑπέμειναν καί ἄλλοι δοῦλοι τοῦ Οὐρανίου Βασιλέως, καί στερήθησαν πάντων τῶν σαρκικῶν ἀπολαύσεων, προτιμῶντες τὸν θεῖον ἔρωτα. Ἀλλὰ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, αὐτὸ τὸ κατόρθωσε ὁ πτωχὸς στὸ σῶμα, πλούσιος ὅμως στὴν ψυχὴ,

Ἀλέξιος ὁ πράγματι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, καὶ δοῦλος Αὐτοῦ γνησιότατος. Ὁ ὁποῖος ζοῦσε δίπλα ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἀγνοούμενος ὁμως ἀπὸ τοὺς οἰκείους του καὶ ἐμπαιζόμενος ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ του. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπέμεινε ὁ γενναῖος ἀγωνιστής, συλλογιζόμενος τὴν πλοῦσια ἀμοιβὴ καὶ τὸ πολῦτιμο στεφάνι πού θὰ λάμβανε ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῆς δόξης στὸν Παράδεισο. Γιὰ αὐτό, ἀπαρνήθηκε τελείως τὸν ἑξω ἄνθρωπο. Καὶ σηκώνοντας τὸν Σταυρὸ τῆς θλίψεως, ἀκολούθησε τὸν Δεσπότη ἀγαλλιώμενος. Γιὰ αὐτὴ τὴν πρόσκαιρη κακοπάθεια καὶ θλίψει πού ὑπέμεινε, ἀπολαμβάνει τώρα τὴν αἰώνια εὐφροσύνη καὶ τὴν ἄρρητη ἀγαλλίαση, τὴν τιμὴ καὶ τὴν δόξα ὡς μέτοχος τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ, δικαίως καὶ πρέποντα. Γιατί, ὅποιος νικήσει τὴν φιλαυτία τῆς σάρκας μαζί μὲ τὰ πάθη τοῦ σώματος καὶ ὑποταχθῆ τῷ πνεύματι, κατὰ τὴν Εὐαγγελικὴ προσταγή, αὐτὸς εἶναι ἄξιος ἐπαίνων καὶ ἐγκωμίων, παρὰ ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος καὶ οἱ Καίσαρες, καὶ οἱ λοιποὶ μονάρχες οἱ ὁποῖοι ἐξουσιάζουν τὸν κοσμο. Ἀλλὰ μόνον οἱ ἐνάρετοι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ πού νικοῦν τὰ πάθη τῆς σάρκας καὶ φονεύουν τοὺς δαίμονες καὶ γιὰ αὐτὸ δίκαια ἀντιδοξάζονται ἀπὸ τὸν Θεό, ἀπολαμβάνοντας τὴν Βασιλεία Αὐτοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αὐτοῦ τοῦ θαυμάσιου Ἀλεξίου τὸν βίον θὰ σᾶς διηγηθῶ ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, γιὰ νὰ λάβετε πολλὴ ὠφέλεια. Ὅτι κανένας ἄλλος βίος Ἁγίου δὲν εἶναι κατανουκτικότερος καὶ ὠραιότερος ἀπὸ αὐτόν.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν εὐσεβεστάτων βασιλέων Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου^{1[1]}, ὑπῆρχε στὴν Ρώμη κάποιος ἄρχοντας ὀνόματι Εὐφημιανός ὁ ὁποῖος ἦταν πρῶτος τῆς Συγκλήτου καὶ ἄνθρωπος συνετός καὶ φρόνιμος, πλουσιότατος ἀπὸ ὑλικά ἀγαθὰ, ἀλλὰ ἀκόμα πλουσιότερος στὰ ψυχικά, πλεῖστα ἐνάρετος καὶ θαυμάσιος. Ἦταν ἐργάτης ἐπιμελῆς καὶ ἄοκνος τοῦ μυστικοῦ ἀμπελώνος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τοῦ ὁποῖου ὅλες τὶς ἐντολὲς φρόντιζε νὰ φυλάττει ἀπαρασάλευτα. Εξαιρέτως δὲ στὴν ἐλεημοσύνη ἦταν ἀμίμητος, δίδοντας ἀφθόνως τὸν πλοῦτόν του· ἔτρεφε πεινῶντας· ἔντυνε τοὺς γυμνοὺς· φιλοξενοῦσε πλουσιοπάροχα τοὺς ξένους· καὶ γενικὰ ὁ οἶκός του ἦταν ἕνα λιμάνι στὸ ὁποῖο κατέφευγαν οἱ πένητες. Εἶχε δὲ καὶ ὑπηρετὲς πολλοὺς, οἱ ὁποῖοι, ὄχι σὰν τοὺς ἄλλους ὑπηρετὲς, φοροῦσαν λαμπρὰ καὶ πολῦτιμα ἐνδύματα. Αὐτὸς δὲ ὁ αἰμίμητος ἔτρωγε μετὰ τὴν ἐννάτην ὥραν, μίαν φορὰν τὴν μέρα πάντοτε, καὶ ἀφοῦ πρῶτα γυρνοῦσε στὴν ἀγορὰ καὶ μάζευε ὄσους πτωχοὺς εὔρισκε, τοὺς ἔφερνε σπῖτι του, τοὺς ἐτοίμαζε νὰ φάνε καὶ τοὺς ὑπηρετοῦσε μόνος του γιὰ νὰ ἔχει περισσότερο μισθὸ ἀπὸ τὸν Σωτῆρα Χριστό. Κάποιοι δὲ συγγενεῖς του καὶ φίλοι του τὸν κατέκριναν καὶ τὸν θεωροῦσαν ὡς μὴ γνωστικό, καὶ τοῦ ἔλεγον: Ἐσύ, Εὐφημιανέ, πού εἶσαι ἕνας τόσο μεγάλος ἄρχοντας, δὲν εἶναι πρέπον νὰ ὑπηρετεῖς τοὺς φτωχοὺς. Γιὰ αὐτὸ ἔχεις τοὺς δούλους σου, γιὰ νὰ τοὺς ὑπηρετοῦν αὐτοί. Ὁ δὲ πάνσοφος Εὐφημιανός, μὲ μεγάλη ταπεινοφροσύνη τοὺς ἀπαντοῦσε: Μά, αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου μου, ὁ ὁποῖος μᾶς λέει στὸ Ἱερό Του Εὐαγγέλιο νὰ τοὺς ἀγαπῶμεν, καὶ ὅσες εὐεργεσίεις τοὺς κάμουμε, πολλαπλασίως θὰ μᾶς τὸ ἀνταποδώσῃ. Ἀλλὰ καὶ ἡ σύζυγός του ὀνόματι Ἀγλαΐς, ἦταν καὶ αὐτοὶ εὐλαβῆς καὶ καλόγνωμος καὶ πορευόντουσαν καὶ οἱ δύο χριστιανικῶς καὶ ἀμέμπως.

1[1] Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου, ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία χωρίστηκε σὲ δύο τμήματα· τὸ ἀνατολικό, τὸ ὁποῖο ἀνέλαβε ὁ μεγαλύτερος γιὸς του Ἀρκάδιος (395-408)· καὶ τὸ δυτικό, στὸ ὁποῖο βασιλεύσε ὁ μικρότερος γιὸς Ὀνώριος (395-423).

“Όμως είχανε μιὰ πολὺ μεγάλη στενοχώρια· δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν παιδιά. Γιὰ αὐτό, προσεύχονταν συχνὰ στὸ Χριστὸ γιὰ νὰ τοὺς δώσει τέκνα. Ὁ δὲ Κύριος, ὄντως, τὸν κατάλληλο καιρὸ, ἄκουσε τῆς δεήσεώς των καὶ τοὺς χάρισε τὸ πολυπόθητο παιδί, ἀγόρι, καὶ τὸν ὀνόμασαν Ἀλέξιο. Χάρηκαν πολὺ, ὁ Εὐφημιανὸς καὶ ἡ Ἀγλαΐς καὶ τὸν μεγαλώσανε κατὰ παιδεία καὶ νοθεσία Κυρίου. Καὶ ἐπειδὴ ἦταν πολὺ ἔξυπνος, σπούδασε ὅλην τὴν τότε κοσμικὴ γνῶση καὶ ἔγινε σοφότατος. Ὅσο ὁμως περισσότερο μάθαινε τὰ γράμματα τοῦ κόσμου, τόσο περισσότερο ἔβλεπε τὴν ματαιότητα αὐτοῦ. Καὶ ἀναλογιζόμενος τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς ἀποφάσισε νὰ ἀπαρνηθεῖ τὰ παρόντα καὶ πρόσκαιρα καὶ εὐμάραντα ἀγαθὰ, γιὰ νὰ κληρονομήσει τὰ ἀφθάρτα καὶ αἰώνια. Γιὰ αὐτό, κρυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του φόρεσε κατάσαρκα τρίχινο ῥάσο· ἐνὼ ἐξωτερικὰ φοροῦσε τὰ μεταξωτὰ καὶ χρυσὰ φορέματα, ὥστε νὰ μὴν τὸν ὑποψιαστοῦν. Οἱ δὲ γονεῖς του στὸ μεταξύ, μὴ γνωρίζοντας τί σκεπτόταν, ἀποφάσισαν νὰ τὸν παντρέψουν. Ἐρευνῶντες λοιπὸν σὲ ὅλη τὴν Ῥώμη, βρῆκανε μιὰ ὡραία καὶ πάγκαλη κοπέλα, ὁμοία μὲ αὐτοῦ στὰ πλούτη καὶ ἀπὸ γένος βασιλικὸ καὶ ἔνδοξο. Ὅλα αὐτὰ δὲν ἐνδιέφεραν ὁμως τὸν Ἀλέξιο. Αὐτὸς εἶχε στραμμένα τὰ μάτια στὰ οὐράνια. Καὶ κάθε νύχτα, ὅλη τὴν νύχτα, προσευχόταν μυστικὰ στὸν κρυφιογνώστη Θεό, νὰ τὸν γλιτώσει ἀπὸ τίς παγίδες τοῦ κοσμοκράτορα διαβόλου καὶ νὰ τὸν φωτίσει πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς του· καὶ ποτὰμια ἔτρεχαν τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια του. Καὶ πήγαινε ἐκκλησία κάθε πρωί, καὶ ἔδιδε καὶ ἐλεημοσύνη. Στους δὲ γονεῖς του ἔλεγε ὅτι δὲν ἤθελε νὰ παντρευτεῖ γιὰ νὰ μὴν ἔχει φροντίδες καὶ μέριμνες. Ὅμως οἱ γονεῖς του τὸν βίαζαν νὰ τοὺς ὑπακούσει, γιὰτὶ ἡ νύμφη ἦταν πολὺ ἐκλεκτὴ περίπτωση καὶ σχεδὸν ἀπίθανον νὰ βρίσκανε ἄλλη ἐφάμιλλή της ἀργότερα. Στανικῶς δὲ καὶ μὲ τὸ ζόρι, συμφώνησε νὰ γίνει τὸ συνοικέσιο. Ὅμως, ἄλλα μελετοῦσε στὴν διάνοιά του, νὰ φύγει σὲ ξένο τόπο, γιὰ νὰ φυλάξει τὴν παρθενία του.

Καὶ ἦλθε ἡ μέρα τοῦ γάμου. Ὁ γάμος ἔγινε στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Βονιφατίου. Καὶ τὸ βράδυ, ἀφοῦ τελείωσαν τὰ πανηγύρια καὶ ἔφυγε ὁ κόσμος, καὶ κοιμήθηκαν οἱ τοῦ σπιτιοῦ, ὁ Ἅγιος ὕστερα ἀπὸ πολὺ προσευχή, τύλιξε τὸ πολύτιμο δαχτυλίδι καὶ τὴν ζώνη του, τὰ ἔδωσε στὴν γυναῖκά του καὶ τῆς εἶπε: Φύλαξέ τα αὐτὰ προσεχτικὰ ἀγαπητή μου· καὶ ὁ Θεὸς νὰ εἶναι μεταξύ μας. Ἔως νὰ οἰκονομήσει ἡ χάρις του, τίποτε ἄλλο νεώτερο. Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ, πῆγε στὴν κάμαρα του, καὶ πῆρε χρυσάφι καὶ πολύτιμα διαμαντικὰ καὶ ἐκδυθεὶς τὰ χρυσοῦφαντα ροῦχὰ του ἐφόρεσε κάτι πτωχὰ καὶ ξεσκισμένα καὶ ἔφυγε. Πηγαινόντας πρὸς τὸ λιμάνι, βρῆκε καράβι ποὺ ἔφευγε ἐκείνη τὴν ὥρα γιὰ τὴν Συρία καὶ ἀνέβηκε σὲ αὐτό.

“Όταν ἔκανε στάση τὸ πλοῖο στὴν Λαοδικεῖα^{2[2]}, ἀποβιβάστηκε, καὶ διὰ ξηρᾶς ἔφτασε στὴν Ἐδεσσα^{3[3]}. Ἡ Ἐδεσσα τότε φημίζονταν γιὰ τὸν Ναὸ στὸν ὁποῖο φυλάσσονταν ἡ Ἀχειροποίητος εἰκόνα τοῦ Ἁγίου

^{2[2]} Ἡ Λαοδικεῖα εἶναι ἡ σημερινὴ πόλη Ἐλ Λακατιγιὲ τῆς Συρίας, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Κύπρο. Σημαντικὸ λιμάνι στὴν ἀρχαιότητα καὶ ἐπίγειο τῆς Ἀντιόχειας.

Μανδηλίου τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ ποῦ ἐορτάζουμε στὶς 16 Αὐγούστου. Ὁ Ἀλέξιος προσκύνησε τὴν ἐκκλησία καὶ ἀφοῦ διεμέρισε στοὺς πτωχοὺς αὐτὰ ποῦ εἶχε πάρει μαζί του, ἔμεινε σὲ ἐκεῖνον τὸν ναὸ γιὰ νὰ ἀτενίζει συνέχεια τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μας. Καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ὡς ἕνας πτωχὸς καὶ ζητιάνος, ἐνδεδυσμένος μὲ παλαιὰ καὶ ἄρρηστα ρούχα· καὶ ζοῦσε ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνη τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ μόνο ἕνα ἐλάχιστο μέρος ἀπὸ αὐτὰ κρατοῦσε γιὰ νὰ τραφεῖ, τὰ ἄλλα τὰ ἔδινε στοὺς πτωχοὺς. Καὶ ὅλη τὴν νύχτα προσευχόταν, καὶ κάθε Κυριακὴ κοινοῦσε· καὶ τόσο ταλαιπωρήθηκε ἀπὸ τὴν πολλὴ νηστεία, ὥστε χάθηκε ἡ ἐξωτερικὴ ὁμορφιά του· ἡ ὄψη του μαύρισε· ἡ σάρκα του ξεράθηκε· τὰ μάτια του μπῆκαν μέσα, σὰν κουφάλες ἔγιναν· καὶ μόνο τὸ δέρμα καὶ τὰ κόκαλά του φαινόταν.

Ἀλλὰ, ἄς ἐπανέλθουμε στὴν Ῥώμη, στὸ πατρικὸ σπίτι τοῦ Ἀλεξίου, ὅταν ξημέρωσε ἡ ἐπόμενη μέρα ὕστερα ἀπὸ τὸν γάμο. Ποιὸς μπορεῖ νὰ φανταστεῖ, τὸν κοπετό, τὸν ὄδυμὸ καὶ τὴν στενοχώρια τῶν γονέων του, ὅταν τὸ πρῶι, χαρούμενοι ξύπνωντας, εἶδαν τὸν Ἀλέξιο νὰ ἀπουσιάζει καὶ τὴν νύμφη τους περιλύπη καὶ καταστεναχωρημένη. Πῶς μέσα σὲ μιὰ νύχτα, ἡ χαρὰ μετεβλήθη σὲ λύπη; Ἡ εὐτυχία σὲ δυστυχία; Ἐκλαψαν, στέναξαν, ἀμέτρητα δάκρυα ἔπεσαν στὴν γῆ. Καὶ ὕστερα. Ὅταν εἶδαν ὅτι τὰ δάκρυα δὲν ὠφελοῦν, ἀποφάσισαν νὰ ἀναλάβουν δράση. Ἔτσι, ἔστειλαν τοὺς δούλους τους σὲ πολλὰς πόλεις καὶ χώρες, μήπως μάθουν κάτι γιὰ τὸν γιό τους. Ἀλλὰ μάταια. Ἀκόμα καὶ αὐτοὶ ποῦ ἔφτασαν στὴν Ἐδεσσα, καὶ πέρασαν ἀπὸ μπροστά του καὶ τοῦ ἔδωσαν ἐλεημοσύνη, δὲν τὸν ἀναγνώρισαν. Καὶ πῶς νὰ τὸν ἀναγνώρισουν ὅπως εἶχε γίνεϊ, ζητιάνος, σκελετωμένος. Καὶ ὡς τὴν ταπείνωση τοῦ Ἁγίου. Ὁ κύριος νὰ δέχεται ἐλεημοσύνη ἀπὸ τοὺς δούλους του, ἀπὸ αὐτοὺς, μὲ τοὺς ἀνθρώπινους καὶ ἀπάνθρωπους ἀλλὰ ὄχι εὐχάριστους στοὺς Θεὸ νόμους, εἶχε ἐξουσία πάνω τους ζωὴ καὶ θάνατος. Μόνο δάκρυσε καὶ εὐχαρίστησε τὸν Κύριον λέγοντας: Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου, ποῦ μὲ ἀξίωσες νὰ λάβω ἀπὸ τοὺς δούλους μου ἐλεημοσύνη.

Καὶ ἀφοῦ λοιπόν, ὅλοι οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Εὐφημιανοῦ ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι πίσω, μὴ καταφέροντας νὰ μάθουν κάτι παρὰ τὶς ἐπισταμένες καὶ ἐνδελχεῖς ἔρευνές τους, τότε μέγας θρῆνος ἔγινε στὸ σπίτι. Γιατί, τὸ πῆραν ἀπόφαση ὅτι ἔχασαν τὸν γιό τους, ὅτι ἐλπίδα δὲν ὑπάρχει καμμία νὰ τὸν ξαναβροῦν, ἔστω καὶ ἀπόκρυφη. Ὅλοι ἔκλαιγαν καὶ θρηνοῦσαν, ὄχι μόνο οἱ οἰκεῖοί του, ἀλλὰ ὅλοι σχεδὸν οἱ πολῖτες τῆς πόλεως. Ἡ μητέρα του φόρεσε μαῦρα, κλείστηκε σὲ ἕνα δωμάτιο, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ τὰ παράθυρα, ἔβγαλε τὰ πολυτελῆ ρούχά της καὶ φόρεσε τρίχινα παλιά, ἔριξε στάχτη στὴν κεφαλὴ της καὶ κοιμόνταν σὲ μιὰ ψάθα κάτω στὸ πάτωμα, θρηνοῦσα καθημερινῶς τὴν στέρηση τοῦ ἀγαπημένου της υἱοῦ. Ἡ δὲ νύμφη, θρηνοῦσε τὴν δυστυχία της καὶ τὴν ἀπροσδόκητη καὶ γρήγορη χηρεία της. Ἔτσι ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἀλεξίου εἶχε τὴν σαρκικὴ θλίψη, θρηνῶντας ἀπαρηγόρητα.

Ὁ δὲ μακάριος ὅμως ἔχαϊρε ψυχικῶς ἐκεῖ στὴν ξενιτεία, δοξάζοντας τὸν Κύριο ποῦ τὸν λύτρωσε ἀπὸ τὶς φροντίδες τοῦ βίου καὶ τὸν φύλαξε καὶ δὲν τὸν ἀναγνώρισε κανένας. Ἐμεινε στὴν Ἐδεσσα, στὸν νάρθηκα τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας δεκαεπτὰ χρόνια, διάγοντας πολιτεία θαυμάσια. Οἱ δὲ ντόπιοι τον τιμοῦσαν ὡς Ἅγιο, βλέποντας τὸν ἐνθεον βίον του. Γιὰ αὐτὸ ὁ ὄντως Ἅγιος, μὴ ἐπιθυμώντας τὴν

3[3] Ἡ Ἐδεσσα ἦταν τὸ ἀρχικὸ ὄνομα τῆς Ἀντιόχεια τῆς Συρίας, πρὶν ὁ Ἀντίοχος ὁ Δ' τὴν μετονομάσει..

πρόσκαιρη αλλά τὴν οὐράνια δόξα ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ. Φθάνοντας σὲ ἓνα λιμάνι, μπῆκε σὲ ἓνα πλοῖο ποὺ πήγαινε στὰ μέρη τῆς Κιλικίας^{4[4]}, ἔχοντας σκοπὸ νὰ πάει στὸν ναὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὴν Ταρσό^{5[5]}. Ὑστερα ὁμως ἀπὸ λίγο ἀφοῦ ἀρμένισε τὸ πλοῖο σηκώθηκε ἐνάντιος ἄνεμος καὶ τὸ πήγαινε ὅπου αὐτὸς ἠθέλε· ἢ μήπως ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἔχοντας ἄλλο σκοπὸ γιὰ τὸν δοῦλό του Ἀλέξιο, γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσει περισσότερο, ὥστε νὰ τὸν δοξάσει περισσότερο. Γιατὶ ὕστερα ἀπὸ μέρες ποὺ θαλασσόδερνε τὸ καράβι στὴν φουρτουνιασμένη θάλασσα, ἄραξε στὴν Ῥώμη, στὴν γενέτειρα τοῦ Ἁγίου μας. Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἰσχυριστεῖ ὅτι αὐτὸ εἶναι τυχαῖο; Ὅτι δὲν εἶναι φανερὴ ἐδῶ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ θεῖα οἰκονομία; Ὁ Ἅγιος, τὸ κατάλαβε καὶ ἀμέσως ἔβαλε μὲ τὸν νοῦ του νὰ μείνει στὸ σπίτι του ἀγνώριστος ἕως τέλος τῆς ζωῆς του ὥστε νὰ ἔχει καὶ μισθὸ περισσότερο. Αφοῦ λοιπὸν προσκύνησε ἀρκετὲς ἐκκλησίαις, προσευχόμενος στὸν Θεὸ νὰ τὸν δυναμώσῃ σὲ αὐτὸν τὸν πόθο του, γιὰτὶ δίχως τὸν Θεὸ τίποτα δὲν μποροῦμε νὰ καταφέρουμε, συνάντησε τὸν πατέρα του στὸν δρόμο, καὶ προσκυνώντας τον, τοῦ εἶπε: Παρακαλῶ τὴν εὐγένειά σου, ἐλέησέ με τὸν ξένο καὶ ἄπορο. Ἄφησέ με νὰ κάθομαι σὲ μιὰ γωνιά τοῦ παλατίου σου, νὰ τρέφομαι ἀπὸ τὰ ψίχουλα τῶν φαγητῶν τῶν δούλων σου. Καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογήσῃ γιὰ αὐτὴν τὴν καλωσύνη σου. Νὰ σοῦ δώσῃ τὴν οὐράνια βασιλεία, καὶ ἐὰν ἔχεις καὶ κάποιον συγγενή σου στὰ ξένα, νὰ σὲ ἀξιώσῃ ὁ Κύριος νὰ τον δεῖς σύντομα καὶ ὅπως θές. Αὐτὰ ἀκούσας ὁ ἄρχοντας, θυμήθηκε τὸν γιό του, καὶ σπλαχνισθεὶς, πῆρε τὸν Ἀλέξιο σπίτι του καὶ τὸν ἀνέθεσε σὲ ἓναν δοῦλό του ἐμπιστοσύνης, προστάζοντάς τον νὰ μὴν ἔχει ἄλλη δουλειά, παρὰ μόνον νὰ φροντίζει ἐκεῖνον τὸν ξένον. Καὶ τοῦ ἔστελνε κάθε μέρα τρόφιμα.

Ὁ Ἀλέξιος, συνεχίζοντας τὴν νηστεία του, ἔτρωγε μόνο κάθε Κυριακὴ λίγο ψωμὶ καὶ ἔπινε λίγο νερό, τόσο ὅσο γιὰ νὰ μὴν πεθάνει, ἀφοῦ πρῶτα κοινωνοῦσε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Προσευχόταν νυχθημερόν, ἀδιαλείπτως. Βλέποντας ὁμως ὁ μισάνθρωπος καὶ φθονερός δαίμονας τὴν θαυμάσιά του καρτερία, ἔτριζε τὰ δόντια του καὶ τοῦ ἔσπερνε δεινοὺς καὶ μεγάλους πολέμους, ὥστε νὰ καταφέρει νὰ τὸν κάνει νὰ χάσει τὴν ἀνείκαστη ὑπομονή του. Καὶ πρῶτα μὲν, ἀνάγκαζε τοὺς δούλους του νὰ τὸν πειράζουν, καὶ ἄλλοι τὸν ἔβριζαν, ἄλλοι τὸν ῥάπιζαν· ἄλλοι ἔχυναν πάνω του τὰ ἀποπλύμματα ἀπὸ τὰ ἀγγεῖα. Καὶ ἄλλα πολλὰ τοῦ κάνανε, τὰ ὅποια ὅλα τὰ ὑπέμεινε ὁ ἀήττητος, γνωρίζοντας ὅτι δὲν φταίνει αὐτοί, ἀλλὰ ὁ διάβολος ποὺ τοὺς βάζει. Γιὰ αὐτὸ καὶ ποτὲ δὲν ἐγόγγυσεν, οὔτε εἶπε κατὰ αὐτῶν λόγους ἀπρεπεῖς. Μόνον τὸν Κύριο παρακαλοῦσε νὰ τοῦ δίνει ἕως τέλους ὑπομονή, ὥστε νὰ μὴν χάσει τὸν μισθὸ τῆς ἀνταποδώσεως ἀπὸ Αὐτόν.

4[4] Ἡ Κιλικία εἶναι περιοχὴ ποὺ ἀνήκει σήμερα στὴν νοτιοανατολικὴ Τουρκία, κοντὰ στὴν Ἀντιόχεια καὶ συνορεύει μὲ τὴν σημερινὴ Συρία.

5[5] Ἡ Ταρσὸς εἶναι πόλη στὴν περιοχὴ τῆς Κιλικίας, γενέτειρα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Άλλά όμως δεν είχε μόνον αυτό τον πόλεμο από τον διάβολο αλλά και άλλον χαλεπότερο. Γιατί τὸ κελλί του ἔβλεπε στὸ παράθυρο τῆς γυναίκας του. Ἡ ὁποία - ὦ μακαρία καὶ ἀγνή ψυχὴ, ποῦ μιμήτριές σου σήμερα, δυστυχῶς καμμία- ὡς ἄλλη Ροῦθ[6], δὲν θέλησε νὰ ἐπιστρέψει στὸ πατρικὸ της σπίτι, ἀλλὰ καθόταν μαζί με τὴν πεθερὰ της ἐκεῖ στὸ παράθυρο καὶ ἔκλαιγαν. Ἀλλὰ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, καὶ μῆνυμα γιὰ τὸν Ἀλέξιο δὲν φαινόταν, τόσο περισσότερο καταφλέγονταν ἀπὸ τὴν στενοχώρια. Καὶ ἄκουγε τὴν γυναίκα του ὁ Ὅσιος νὰ λέγει τὰ κάτωθεν μοιρολόγια: Ἀλίμονο, ἀλίμονο σὲ μένα τὴν κακομοίρα νύμφη, τὴν ζωντοχήρα καὶ τάλαινα. Ἀλίμονο σὲ μένα τὴν ἀθλία καὶ κακοδαίμονα. Σὲ ποῖο τόπο νὰ βρῖσκεται ὁ ἀγαπημένος μου; Τί ἔγινες σύζυγέ μου; Πῶς ἐφάνεις τόσο σκληρὸς πρὸς ἐμένα τὴν κακομοίρα καὶ δὲν ἔμεινες ἔστω καὶ μιὰ μέρα νὰ ἀπολαύσει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον; Τί κακὸ σοῦ ἔκαμα; Σὲ τί σοῦ ἔφταιξα καὶ με ἀπαρνήθηκες; Γιὰ ποία αἰτία τόσο πολὺ με μίσησες; Ἐὰν εἶχες σκοπὸ νὰ με ἀφήσεις, γιατί με ἔβαλες σὲ τέτοια βάσανα; Καὶ στενοχωριέμαι ἄσπλαγχνε τόσα χρόνια, ἐπειδὴ σὲ ἀγαπάω. Καὶ οὔτε ἓνα γράμμα δὲν ἔστειλες νὰ μάθω πῶς διάγεις στὰ ξένα καὶ ποῦ εἶσαι. Νὰ μοῦ πεῖς τί νὰ κάνω, πῶς νὰ πορευθῶ; Ἀλλὰ δὲν με σκέφτεσαι καθόλου. Μὲ παντρεύτηκες, καὶ ἔπειτα ἔφυγες καὶ με σιχάθηκες τόσο, λὲς καὶ σὲ πρόδωσα. Ἀλλὰ ἐσὺ φάνηκες πρὸς ἐμένα τόσο σκληρὰ καὶ ἄπονα. Ἐγὼ ὅμως θὰ σοῦ ἀνταποδώσω τὸ ἀντίθετο. Θα μιμηθῶ τὴν ἄμωμο καὶ ἄδολο τρυγὸνα, ἡ ὁποία ὅταν χάσει τὸ ταίρι της, δὲν κάθεται πλέον σὲ χλωρὸ κλαδί, οὔτε πίνει ποτὲ καθαρὸ νερό, οὔτε κελαηδαίει, οὔτε χαίρεται καθόλου. Μόνον μοιρολογαίει τὴν τύχη της καὶ στενοχωριέται τόσο, ὥστε στὸ τέλος πεθαίνει ἀπὸ τὴν λύπη της. Ἔτσι θὰ κάνω καὶ ἐγὼ, ἡ κακότυχος, ἡ τεθλιμμένη καὶ ἄμοιρος. Θα ἰθρηνῶ καθημερινὰ καὶ θα μοιρολογῶ τὸ ταίρι μου, ἕως νὰ βγάλω ἓνα ποτάμι δάκρυα, καὶ τότε νὰ πεθάνω ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν θλίψη μου. Καὶ αὐτὰ ἔλεγε ἡ γυναῖκά του, ἐνῶ ἡ μητέρα του ἀκόμα περισσότερα, καθὼς θυμόταν τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανα ποὺ ὑπέστη ὅταν τὸν κυοφοροῦσε, καὶ ὅταν τὸν γέννησε, καὶ ὅταν τὸν ἀνέθρεψε. Καὶ ποῖο τὸ εὐχαριστῶ, τὴν ἀπαρνήθηκε καὶ τῆς ἔδωσε περισσότερους πόνους τώρα, παρὰ ὅταν τὸν γεννοῦσε. Τέτοια ἔλεγε ἡ μάνα.

Ποῖος μπορεῖ νὰ μπεῖ στὴν ψυχὴ τοῦ Ἀλεξίου καὶ νὰ νιώσει τὸν πόνο του· ὡς πυρωμένα βέλη τρύπαγαν τὴν καρδιά του καὶ τὴν μάτωναν αὐτὰ τὰ λόγια. Κάθε μέρα, κάθε νύχτα, αὐτὰ ἄκουγε. Καὶ ἡ καρδιά του μάτωνε ἀκόμα περισσότερο. Ὅμως, ἔπαιρνε θάρρος, ἐνθουμούμενος τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας: ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα... καὶ τὰ ἐξῆς. Καὶ ἔτσι ὑπέμενε τὴν φλόγα τῆς καρδιάς του ὁ καρτερόψυχος καὶ προσευχόνταν στὸν Ποιητὴ καὶ Σωτῆρά μας νὰ τοῦ δώσει ὑπομονὴ ἕως τέλους. Ὁ Ἅγιος δὲν ἦταν σκληρὸς πρὸς τὴν οἰκογένειά του, μὴ το ἰσχυριστεῖ κανεὶς αὐτό, πρὸς τὸν ἑαυτὸ του ἦταν σκληρὸς καὶ ἄτεγκτος. Μὲ θέρμη καὶ δάκρυα προσευχόταν συνεχῶς νὰ μὴν πεθάνουν οἱ γονεῖς καὶ ἡ γυναῖκά του

6[6] Στὸ ὁμώνυμο βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀναφέρεται ἐκτενῶς ἡ ζωὴ τῆς Ροῦθ.

Ἐδῶ ὁ Συμεὼν Μεταφραστὴς παρομοιάζει τὴν γυναίκα τοῦ Ὁσίου Ἀλεξίου μετὰ τὴν Ροῦθ, γιατί καὶ ἡ Ροῦθ, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου της δὲν ἐγκατέλειψε τὸν οἶκο αὐτοῦ καὶ παρέμενε ἐξαιτίας τῆς ἀγάπης ποὺ ἔτρεφε στὴν πεθερὰ της· ἄν καὶ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιστρέψει στὴν πατρικὴ κατοικία της.

πρόωρα από την λύπη τους. Νὰ τοὺς δίνει ὁ Θεὸς δύναμη νὰ ἀντέξουν καὶ νὰ μὴν πάθει ἀπὸ τὴν πολὺ στενοχώρια κάτι ἢ ὑγεία τους.

Ἔμεινε λοιπὸν ὁ ἀείμνηστος στὸ πατρικὸ τοῦ σπίτι, ἀγνώριστος, εὐτελής, ταλαιπωρούμενος· ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ πολεμούμενος· ἀπὸ τὴν ἀγάπη τῶν συγγενῶν τοῦ ἐκκαίόμενος· ἀπὸ τοὺς δούλους τοῦ ἐμπαιζόμενος· Ὅχι δέκα ἢ ἑκατὸ μέρες, ἀλλὰ δεκαεπτὰ ὀλόκληρα χρόνια ἄντεξε ὁ ἄσαρκος καὶ ὄχι σάρκινος ἄνθρωπος. Καὶ τότε ὁ Κύριος τοῦ φανέρωσε ὅτι σὲ λίγες μέρες, τὴν Παρασκευὴ πού ἐρχόταν, θὰ ἀναπαυθεῖ ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὰ βάσανα. Τότε, κάλεσε τὸν δοῦλο πού τὸν ὑπηρετοῦσε, τοῦ ζήτησε νὰ τοῦ φέρει χαρτὶ καὶ πένα καὶ ἔγραψε ἐκεῖ ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ αὐτόν. Καὶ γιὰ νὰ βεβαιώσει πῶς ἦταν ὄντως ὁ Ἀλέξιος, ἔγραψε καὶ κάποια μυστικά πού δὲν μπορούσε νὰ τὰ ἤξερε κανένας· ὅπως ὅτι ἔδωσε στὴν γυναίκα τοῦ τὸ δακτυλίδι καὶ τὴν ζώνη τοῦ· καὶ πολλὰ ἄλλα μυστικά, ὅπου μόνο οἱ γονεῖς τοῦ μπορούσαν νὰ τὰ ξέρουν. Στὸ τέλος δὲ ἔγραψε καὶ αὐτά: Δέομαι καὶ σὰς παρακαλῶ γονεῖς μου καὶ τὴν σεμνοτάτη γυναίκα μου. Νὰ μὴν βαρυκαρδίσετε ἐναντίον μου, πῶς σᾶς ἔδωσα τόση θλίψη καὶ βάσανα. Ὅτι λυπόμουν καὶ ἐγὼ γιὰ τὴν δικιά σας λύπη, καὶ πολλάκις προσευχόμενοι γιὰ σᾶς, νὰ σᾶς δίνει ὑπομονὴ ὁ Κύριος. Καὶ νὰ σᾶς ἀξιώσει τῆς βασιλείας Του. Καὶ ἐλπίζω στὴν εὐσπλαγχνία Αὐτοῦ, νὰ μοῦ ἐκπληρώσει τὸ αἴτημά μου. Ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ, γιὰ τὴν ἀγάπη Του, φάνηκα πρὸς ἐσᾶς τόσο ἄσπλαγχνα, καὶ πρὸς ἐμένα ἀκόμα σκληρότερα. Ἀλλὰ, καλύτερα νὰ ὑπακούει κανένας στὸν Ποιητὴ καὶ Σωτῆρα αὐτοῦ, παρὰ στοὺς γονεῖς τοῦ. Καὶ ὅσο περισσότερο σᾶς λύπησα, τόσο περισσότερο μισθὸ θὰ λάβετε. Ἀφοῦ λοιπὸν ἔγραψε αὐτά, ἔμεινε προσευχόμενος ἕως ὅπου ἐκοιμήθη.

Ἦταν τότε Ἀρχιεπίσκοπος στὴν Ῥώμη ὁ Ἰννοκέντιος. Καθὼς λοιπὸν αὐτὸς λειτουργοῦσε μιὰ μέρα στὴν ἐκκλησία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων παρόντος τοῦ βασιλέως Ὀνωρίου καὶ τῶν λοιπῶν συγκλητικῶν, ἄκουσε φωνὴ ἄνωθεν τοῦ θυσιαστηρίου νὰ λέει: Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ὅλοι οἱ παρεστῶτες, ἀκούγοντας αὐτά, τρόμαξαν. Καὶ πέφτοντας κάτω φώναζαν τό· Κύριε ἐλέησον. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο, ἄλλη φωνὴ εἶπε: Τὴν Παρασκευὴ τὸ πρῶι, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ σῶμά του· καὶ ζητήσετε νὰ βρεῖτε αὐτόν, καὶ νὰ κάνει ὑπὲρ τῆς πόλης σας δέηση ὥστε νὰ εἶναι προστατευμένη ἀπὸ παντοῦ.

Τὴν Πέμπτη λοιπὸν τὸ ἀπόγευμα, μαζεύτηκαν ὅλοι στὸν ναὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καὶ ἔκαναν ὀλονυχτία, προσευχόμενοι στὸν Θεὸ νὰ τοῦς φανερώσει τὸν δοῦλό Του. Ἦσαν δὲ παρόντες ὁ Πατριάρχης, ὁ βασιλέας, καὶ δίπλα τοῦ ὁ Εὐφημιανός. Καὶ τὸ πρῶι, φωνὴ λέει: Στὸ σπίτι τοῦ Εὐφημιανοῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Τότε τοῦ λέει ὁ βασιλιάς: Στὸ σπίτι σου ἔχεις κρυμμένο τέτοιον πολῦτιμο θησαυρὸ, καὶ δὲν μᾶς τὸ φανέρωσε. Ὁ δὲ ἀπάντησε: Ζεῖ Κύριος ὁ Θεός μου, δὲν ξέρω ἀλήθεια τίποτα. Ἀλλὰ πάω νὰ ρωτήσω τοὺς δούλους μου, νὰ βροῦμε τὸν ποθούμενον.

Τότε, ὅλοι πῆγαν στὸ σπίτι τοῦ Εὐφημιανοῦ, ὅπου τοὺς ὑποδέχθηκαν οἱ δοῦλοι αὐτοῦ μὲ λαμπάδες καὶ θυμιάματα ὡς ἔπρεπε. Καὶ τοὺς ρώτησε ὁ Εὐφημιανός ἂν ἤξεραν νὰ ὑπάρχει μέσα στὸ σπίτι κάποιος ἐνάρετος ἄνθρωπος. Καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἀπάντησε: Νομίζω κύριε μου ὅτι εἶναι ἐκεῖνος ὁ ξένος πού μὲ πρόσταξες νὰ ὑπηρετῶ. Γιατὶ μεγάλες ἀρετὲς καὶ θαυμάσια πράγματα ἔβλεπα σὲ αὐτόν. Νήστευε ὅλες τὶς μέρες τὶς ἑβδομάδας. Καὶ τὴν Κυριακὴ κοινοῦσε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ἐπειτα ἔτρωγε δύο οὐγιὲς ψωμί, καὶ ἔπινε λίγο νερό. Καὶ ἔτσι περνοῦσε πάντοτε. Τὸ φαγητὸ πού τοῦ ἔστελνες τὸ ἔδινε σὲ ἄλλους πτωχοὺς. Ἀγρυπνοῦσε καὶ προσευχόταν ὅλες τὶς νύχτες. Καὶ τὸ θαυμασιώτερο, ὑπέμεινε ἀτάραχα τὶς βρисиές πού τοῦ ἔλεγον οἱ δοῦλοι, καὶ τὸ ξύλο πού τοῦ ἔδιναν. Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἀείμνηστος τὰ

υπέμεινε όλα χωρίς να οργίζεται. Αμέσως ο Εύφημιανός έτρεξε στο κελλί του Άλεξίου και τον φώναξε τρεις φορές αλλά δεν πήρε απάντηση. Τότε μπήκε και τον είδε κεκοιμημένο, με το πρόσωπο σκεπασμένο και κρατώντας ένα γράμμα στο δεξί του χέρι, το οποίο με τίποτα δεν μπόρεσε να του το αποσπάσει.

Ήρθε και ο βασιλιάς με τον πατριάρχη. Ξεσκεπάζοντες το πρόσωπό του, έλλαμψε τόσο πολύ, σαν Άγγελος, ώστε μετά βίας μπορούσαν να το δούν. Γονάτισαν όλοι και άσπασάμενοι το λείψανο είπαν με δάκρυα και ταπείνωση: Σέ παρακαλούμε δοϋλε του Χριστού, δώς μας αυτό το γράμμα. Για να καταλάβουμε τι είσαι. Ναι άνθρωπε του Θεού έπουράνιε, μήν μας παρακούσεις. Τότε ο Όσιος άφησε από το χέρι το γράμμα και άναγνωσθηκε αυτό εις επήκοον όλων. "Όταν λοιπόν βεβαιώθηκε ο Εύφημιανός από τα μυστικά που άναφέρονταν στο γράμμα ότι ο πτωχός αυτός ήταν ο γιός του έκλαυσε πικρά, διέρρηξε τα ρούχά του, χτυποϋσε το στήθος του και πέφτοντας πάνω στο λείψανο, έρράινε αυτό με τα δάκρυα και έλεγε εκ βάθους καρδιάς αυτά δυνατά: "Ω πολυαγαπημένο μου παιδί. Γιατί μου έδωσες τόσες θλίψεις και βάσανα; Αλλίμονο σε μένα τον ταλαιίπωρο. Γιατί με λύπησες και με πίκρανες τόσο; Τόσα χρόνια με έβλεπες μαυροφορεμένο και στενοχωρημένο εξαιτίας σου και δεν έλεγες τίποτε." Ω αγάπη μου. Ω παρηγοριά των γηρατιών μου και άνάπαυση. Αλλίμονο σε μένα τον τεθλιμμένο. Τί να πράξω πρώτα; Να πενήθσω για τον θάνατό σου, ή να χαρώ που σε βρήκα; Η φύση με άναγκάζει να κλάψω. Αλλά άμαρτία είναι να κλαίει κάποιος στην κοίμηση των Αγίων.

Στο μεταξύ, άκούγοντας την φασαρία οι γυναίκες και ρώτωντας για αυτήν, έμαθαν τα καθέκαστα και άμέσως έξήλθον εκ του οίκου των όπως ήταν πρόχειρα ντυμένες και άνυπόδητες. Αλλά επειδή ο όχλος ήταν πολϋς και δεν μπορούσαν να το διασχίσουν, άρχισε ή μητέρα ή όποια προπορευόταν της νύφης να φωνάζει: Κάντε μου χώρο να περάσω, να δώ το αγαπημένο μου παιδί. Κάντε μου χώρο, για τῷ Θεῷ άνθρωποι, να περάσω, να άποχαιρετήσω τον μονογενή μου υιό, το φῶς των όφθαλμών μου. Κάντε μου χώρο φιλόχριστοι, να περάσω, να άσπαστῶ το άποκϋμά μου. Καταφέρνοντας δε και φθάσασα στο τίμιο εκείνο και άγιο λείψανο, έπεσε πάνω του και καταφιλοϋσα αυτό φώναζε: Αλλίμονο γλυκύτατέ μου γιέ, γιατί μου έδωσες τόση θλίψη και δεν με λυπήθηκες την κακομοίρα και τάλαινα." Ω τέκνο μου ποθεινότατο, δεν είχες ψυχή; Πῶς άντεχες τότε κάθε μέρα να κατακόπτομαι για σένα και δε με συμπονοϋσες;" Ω τῆς καρτερίας σου και τῆς γενναιότητός σου, πῶς υπέφερες να ζεις κοντά μας άγνωστος, υβριζόμενος και περιφρονούμενος από τους δούλους σου; Γιατί δεν μου φανερώθηκες, να παύσουν οι θλίψεις και οι πόνοι σου;

Και ταϋτα λεγούσης τῆς μητρός, άρχισε και ή γυναίκα του Άλεξίου να φωνάζει και να πενθει, και να μοιρολογάει με τέτοιο τρόπο, ὡστε όχι μόνο οι άνθρωποι, αλλά και τα άλογα ζῶα, και οι πέτρες άκόμα θα τολμοϋσα να πῶ την συμπόνεσαν. Έθρηνει άπαρηγόρητα καταφιλοϋσα το λείψανο και το έπλυνε με το ποταμό των δακρῶν της, χτυποϋσε το στήθος της, τραβοϋσε τα μαλλιά της, ξέσχιζε τα σιαγόνια της. Καημένη φιλήρημέ μου τρυγών. Γιατί με μίσησες τόσο και με έγκατέλιπες; Τί κακό σοϋ έκανα και με άπαρνήθηκες την τάλαινα; Τόσα χρόνια άκουγες τους θρήνους μου και δεν μου φανερώθηκες, οϋτε με συμπόνεσες. Φεϋ μοι, τῆ δυστυχεί, τῆ τάλανι, τῆ άθλία και κακοδαίμονι. Την ίδια μέρα έγινα και νύμφη και χήρα. Τί να θρηνήσω πρώτα ή κακότυχος;" Οτι βρήκα τον αγαπημένο μου άνδρα' ή πῶς χωρίσθηκα από το ταίρι μου και έμεινα έρημος; Τριάντα τέσσερα χρόνια καρτεροϋσα περιμένοντας τον άνδρα μου και σήμερα τον είδα όπως δεν ήθελα να τον δῶ. Δεν καρτέρω πια να δῶ τον άντρα μου." Ω ήλιε, σελήνη και άστέρες, άς πάψετε να φωτίζετε σήμερα σῶς παρακαλῶ, για να μου συμπαρασταθείτε. Ω οϋρανέ,

γῆ, ζῶα καὶ χόρτα, βοηθήσατέ μου νὰ θρηνήσω τὴν χηρία μου. Πηγές, ποτάμια, θάλασσες, δανείσατέ μου νερὸ γιὰ νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια μου δάκρυα ὥστε νὰ μπορέσω νὰ κλάσω τὴν δυστυχία μου. Ὡ ἀγάπη μου, νὰ μποροῦσα αὐτὴ τὴν στιγμή νὰ ξερρίζώσω τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά μου. Χριστέ μου γλυκύτατε, δέομαι καὶ παρακαλῶ τὴν χάρη σου, πάρε τὴν ἀθλία ψυχὴ μου καὶ βάλτην μαζί μὲ αὐτὴ τοῦ συζύγου μου. Γιὰ νὰ Σὲ προσκυνοῦμεν καὶ νὰ Σὲ δοξάζουμε μαζί.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα περισσότερα ἔλεγαν οἱ γονεῖς τοῦ Ἀλεξίου καὶ ἡ γυναῖκά του, ὥστε δὲν μποροῦν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ Ἅγιο Λεῖψανο. Ὑστερα ἀπὸ πολλὴ ὥρα, ὁ βασιλιάς μαζί μὲ τὸν πατριάρχη, κατάφεραν μὲ τὴν βία καὶ τοὺς παραμέρισαν. Καὶ πρόσταξαν νὰ σηκώσουν μαζί μὲ τὸ κρεβάτι τὸν Ἅγιο καὶ νὰ τὸν τοποθετήσουν στὸ κέντρο τῆς πόλης ὥστε ὁ λαὸς νὰ μπορέσει νὰ τὸν ἀσπαστεῖ, εἰς συγχώρηση ἁμαρτημάτων. Ἐκεῖ λοιπὸν κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ μεγάλου αὐτοῦ λαϊκοῦ προσκυνήματος, ἔγιναν ἐξάσια θαύματα. Κωφοὶ μίλησαν· τυφλοὶ εἶδαν· δαμονισμένοι ἰάθησαν· λεπροὶ καθάρισθησαν· καὶ γενικὰ κάθε ἀσθένεια ἀπὸ τοὺς πάσχοντες ἔφυγε, μόνο μὲ τὸν ἀσπασμὸ τοῦ Ἁγίου Λειψάνου. Ταῦτα οἱ παρεστῶτες βλέποντες θαύμασαν καὶ εὐλαβήθησαν τὸν Ἅγιο ἀκόμα περισσότερο. Γιὰ αὐτὸ ὁ πατριάρχης μὲ τὸν βασιλέα, ἀπὸ τὴν μεγάλη τους εὐλάβεια, σήκωσαν οἱ ἴδιοι τὸ κρεβάτι καὶ τὸ μετέφεραν στὴν ἐκκλησία, ἐνῶ ἀκολουθοῦσαν οἱ γονεῖς καὶ ἡ γυναῖκά του. Ὁ κόσμος ὅμως ἦταν τόσος πολὺς, ὥστε συνέθλιβαν τὴν κλίνη καὶ δὲν τὴν ἄφηναν νὰ προχωρήσει. Γιὰ αὐτὸ ὁ βασιλιάς πρόσταξε τοὺς ὑπηρέτες του νὰ ρίξουν στοὺς γύρω δρόμους χρυσάφι καὶ ἀργύριο ὥστε νὰ ἀπομακρυνθεῖ ὁ ὄχλος ἀπὸ τὸ σκῆνωμα. Ὅμως ὁ λαός, εἶχε σὲ τόση εὐλάβεια τὸν Ἅγιο, ὥστε τὸ χρυσάφι δὲν στάθηκε ἱκανὸ νὰ τοὺς κάνει νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ αὐτὸ καὶ νὰ ἀφήσουν τὸ λείψανο. Τέλος πάντων, μὲ χίλιους κόπους κατάφεραν καὶ τὸ μετέφεραν στὴν Ἐκκλησία καὶ ἐπὶ μία βδομάδα περνοῦσε ὁ κόσμος καὶ προσκυνοῦν. Ὅλο αὐτὸν τὸν καιρὸ, οἱ γονεῖς καὶ ἡ γυναῖκά του παρέμεναν δίπλα του, ἄσιτοι καὶ ἀκαταπαύστως κλαίοντες. Μετὰ ἀπὸ τὴν βδομάδα, ἐψάλλει ἡ νεκρώσιμη ἀκολουθία καὶ ἐνταφιάστηκε ὁ Ἅγιος μέσα σὲ ἀργυρὴ λάρνακα ποὺ ἔφτιαξε ὁ βασιλιάς. Κατὰ τὴν ὥρα τῆς ταφῆς, μυρόβλυσε ὁ τάφος καὶ ὅσοι ἀσθενεῖς χρίζονταν μὲ τὸ μύρο θεραπεύονταν.

Κοιμήθηκε ὁ Ὅσιος στὶς 17 Μαρτίου, 410 χρόνια ἀπὸ τὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ· κατὰ τοὺς χρόνους Ὀνωρίου βασιλέως Ῥώμης καὶ Ἀρχιεπισκόπου Μαρκινιανοῦ ἢ κατ' ἄλλους Ἰννοκεντίου 7[7]· βασιλεύοντος στὴν Κωνσταντινούπολη τοῦ Θεοδοσίου 8[8] γιοῦ Ἀρκαδίου.

7[7] Ἀρχιεπίσκοπος Ῥώμης μὲ τὸ ὄνομα Μαρκινιανὸς δὲν ἀναφέρεται σὲ γνωστοὺς καταλόγους. Ἀντίθετα ἀναφέρεται ὅτι τὴν περίοδο ἐκείνη Ἀρχιεπίσκοπος ἦταν ὁ Ἰννοκέντιος ὁ Α' (401-417).

8[8] Θεοδοσίος ὁ Β' (408-450). Ἐπτάχρονος ὄν ἀνέλαβε τὴν βασιλεία. Εἶχε ὅμως γιὰ καλοὺς συμβούλους του τὴν ἀδελφὴ του Ἁγία Πουλχερία καὶ τὴν γυναῖκα του Εὐδοκία.

Εἰς δόξαν Πατρός, Υἱοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Ὁμοουσίου Τριάδος, καὶ ἀδιαίρετου Θεότητος. Στὴν ὁποία πρέπει κράτος, τιμὴ, καὶ προσκύνησις πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

(Σημείωσις τοῦ διαχειριστοῦ: Ζητάω συγγνώμη γιὰ τὰ πολλὰ ὑποθέτω λάθη σὲ σχέση με τὸν τονισμό. Αἰτία ἢ ἄγνοιά μου καὶ ἢ μὴ γνώση τοῦ πολυτονισμοῦ.)

Κωδικοποίησε ὅλους τοὺς νόμους ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου μετὰ τὸν Θεοδοσιανὸ Κώδικα τοῦ 438.

Ὑποστηρικτῆς τῆς αἰρέσεως τοῦ Νεστοριανισμοῦ ποὺ ὑποστήριξε τὴν ὑπαρξὴ τῶν δύο ξεχωριστῶν φύσεων τοῦ Χριστοῦ -θεϊκῆ καὶ ἀνθρώπινη-, ἡ ὁποία καταδικάστηκε ἀπὸ τὴν Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος στὴν Ἔφεσο τὸ 431. Τὴν ἴδια περίοδο γεννήθηκε καὶ ὁ Μονοφυσιτισμός, αἵρεση ποὺ διακήρυσσε τὴν ὑπεροχὴ τῆς θείας φύσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία μας διακηρύσσει ὅτι καὶ οἱ δύο φύσεις εἶναι ὑπάρχοντες ἀρρήκτως στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μας.